

La imatge correspon a un grup d'Avantguardistes de l'any 1935. Fila de dalt, d'esquerra a dreta: Martí Viñolas Lloveras – Antoni Castañé – Lluís Vila – Josep Mascort – Joan Escalona – Jaume Basieres Tuscà – Pompeu Negre Espinet – Isidre Gruart Planas – Armand Donés – Alfons Cañiguerol Isern – Àngel Cañiguerol Cid – Joan Botanch – Llucià Casellas – Francesc Vidal. Fila del mig: Mossèn Josep – Joaquim Riera – Joaquim Cabarrocas Roig – Josep Maria Cañiguerol Isern – Joan Cunillera – Francesc Duch – Trinxeria – Josep Maria Nin – Narcís Salvador – Jaume Gratacòs – Frederic Cañiguerol Adroher – Josep Teixidor – Josep Cristià – Mossèn Miquel Genoher. Fila de baix: Joan Planas – Josep Salgas – Josep Gruart Arderiu – Robert Olivé – Ramon Mateu – Lluís Ubach – Enric Viñolas Lloveras – Jordi Almeda – Miquel Bosch – Narcís Negre Tibau – Miquel Basieras Tuscà – Esteve Cabarrocas Jordà – Francesc Rabassedas – Modest Martí.

Mn. Miquel Genoher i els avantguardistes

Fa força anys, era pel gener de 1934, quan arribava a Cassà un vicari molt jove, tenia 28 anys. Venia d'un poble petit de l'Alt Empordà (Garriguella) on també havia exercit de vicari. Era portador d'una gran simpatia i de molta il·lusió amb ganes de fer coses a favor de la joventut.

Jo, en aquells temps tenia dotze anys i, com que cantava a l'escolania de mossèn Gabriel Garcia, vaig tenir amb ell un tracte gairebé diari. Es deia Miquel Genoher i era fill de Castell d'Aro, i ens comentava que a Garriguella havia format un grup de jovent que duia el nom d'Avantguardistes i que tots plegats s'ho passaven d'allò més bé. A les poques setmanes d'ésser a Cassà ja s'havia fet amic de la mainada, i més o menys tots sabíem alguna cosa del seu projecte. I una tarda ens va reunir al casal parroquial i allà per votació es van elegir els que formarien la nostra junta. Aquesta manera d'obrar ja demostra que sabia fer les coses ben fetes i, efectivament, les hi feia.

Disposàvem també del nostre local que compartíem amb el grup de Joves Cristians de Catalunya, amb tot el seu mobiliari, una petita biblioteca, una taula per ju-

gar a tennis taula, taulers d'escacs i dames... Les parets estaven plenes de fotografies d'excursions i activitats que havíem realitzat, a més del nostre banderí en el qual figurava una oreneta en ple vol.

L'himne que cantàvem era alegre i coratjós i Avant era el nom de la nostra revista. Tampoc no hi faltava l'equip de futbol, amb samarretes de color blanc i blau i pilotes de cuir que per nosaltres en aquell temps, representava tot un luxe, i tampoc hi faltava el grup de teatre. Tot això plegat feu que aquells anys fossin per tots nosaltres uns anys molt alegres i joiosos.

En esclatar la Guerra Civil de 1936-39 tot allò que s'havia pujat amb tanta il·lusió i esforç va quedar malauradament trencat i desfet. Mossèn Miquel va passar tot un calvari amagat en una casa amiga del mateix poble de Cassà. Després de la guerra, ja res no va ser el mateix, moltes cases estàvem de dol i es patien fortes angoixes per tirar endavant. Van ser uns temps molt difícils per la majoria de la gent.

A mossèn Miquel el bisbat el va traslladar a Bonmatí i nosaltres que ens havia fet passar uns anys tan plens el vàrem trobar molt a faltar; mes, tot sovint ens ve-

nia a veure. No hi ha cap dubte que també ell hi havia deixat unes arrels fondes en el nostre poble.

Estant a Bonmatí es va posar malalt, va haver de plegar en el seu càrrec, i va ingressar a la casa de Beneficència de Sabadell, com també més tard a la clínica Salus Infirmorum de Banyoles. I a partir de l'any 1973 va passar a l'Hospital Geriàtric de Girona, on va morir el 22 de setembre de 1975. Tenia 69 anys.

Si no li hagués mancat la salut, segur que els nois, la joventut n'hauria sortit beneficiada, ja que tenia il·lusió i empenya per a fer grans coses. En l'esport destacava en la natació; nosaltres, els de l'escolania ens havia portat varies vegades a la platja de la Conca i feia goig de veure'l nedar amb estil d'un bon nedador. Per altra banda, jugant al futbol no quedava pas enrera, n'era un bon element.

Jo, personalment, d'ell en guardo un bon record i una gran estima. I estic segur que també són molts els que el recorden d'aquesta manera.

Text, foto i treball d'identificació:
Joan Escalona Mena